

ΠΑΛΑΙΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΣΠΙΝΟΣ

Ο Νικόλαος Σπανδωνής και τ' άνεκδοτά του. Ο γλεντζές και η πέννα του. Το συγγραμτικό έπεισόδιο με τη χηρα του άδελφού του. Η «Δανειστική Βιβλιοθήκη» του. Ο Σπανδωνής και η δούδ 'Αγ-

γλίδες του «Βαριετό». Σχμπάνια και τραγουδι. Ο Σπανδωνής με το πιστόλι στον κρόταφο. Το ιστορικό σπιτάκι στην Πλαζα Νότιμα έπεισόδιο. Πώς έγραψε ο «Η Άδωνια μακρ». Ο θάνατός του. κτλ. κτλ.

Ενας από τους πιο διάσημους, αλλά και πιο σεμνούς, τύπους της πολιτισμένης Αθηνάϊκής δημοσιογραφίας, υπήρξε και ο άκαρπυμένος Νικόλαος Σπανδωνής, ο πιο άκαρπυμένος φίλος του Βλάση Γεωργιάδη.

Καυτόσομος, με ποινή προσέτα, Σοφικός, άκαίριμος, με βλακική και άκατάλληλη δημοσιότητα, ήταν άληθινός τύπος Αθηναϊκού ορισμού. Καυχόταν ότι ήταν έγγονος ενός από τους ήρωές της Όδυσσείας, ο οποίος έλαχε και ο πρώτος δημογράφος της. Ο Σπανδωνής ήταν έφρενέστατος άνθρωπος, με γεννησιμότητα που έμαζε τους σπασίθρονες της εποχής 'Ευρώπη Γ', οι οποίοι περιέτρην τη Νέα Γέφυρα τόν Παράλιο, φρενότες άφρονιά για ανθρωπότητα! Και όπως έλεγαν, έτσι κι αυτός, ήταν έτοιμος να παρανονήσει τη ζωή του για το τίποτα.

Ο Νικόλαος Σπανδωνής ήταν και γλεντζές ή όλη τη σημασία της λέξεως. Τα χροιάτα γλεντούσαν σαν νερό χέμα άπ' τα δάχτυλά του και δεν είχε χωριά έννοια της άξιας του χροιάτος. Όταν έλεγε στη Βικηνή, ότι αντίπαρόστος του 'Ελληνικού Έθνους, γιατί την πρώτη ήμερα του έζησε, άφρονες κι έφρονε από και από άφρονότητα άμείλια, τα οποία έπορεύσε με δύο Αθηναίους πλοώσους σε άδην τιάς. Μετά τα έφρονε δεν είχε πένταρα, γιατί τα είχε γλεντήσει όλα με φίλους και φιλενάδες.

Ο Νικόλαος Σπανδωνής ήταν έπισης και χωρογράφος με όλη τη σημασία της λέξεως. Είχε έναν άδελφό, πρόκοτα άποστολικής έστραφας στη Σαύρα. Μία μέρα τόν έταραφρόσους, ότι ο άδελφός του πέθανε και μετά ήταν ο κληρονόμος. Η περιουσία του πρόκοτα δεν ήταν μεγάλη, πόλας σπάνια γλίδες φράζου.

Ο Νικ. Σπανδωνής έλεγε στη Σαύρα, αλλά εκεί του παρουσιάστηκε μία χωρογράφος νέα, χωρογράφος, με κρέμα στο κεφάλι.

Καίρι Σπανδωνής, τού είπε, έχω είναι η γενιάει του άδελφού σας. Είπε άκούθιο ότι δεν ήγνασ στεγασθεί, αλλά έβρισκε δόξα χροία σαν άγαπημένο άνδρόφυνο. Ο άδελφός σας μου έλεγε ότι άπ πέθανε πρόκοτα από άννα, θα μου έταραφρόσε τη ζωή μου με αυτά που είλε. Άλλά δεν ήγνασ διαθήκη, κι έτσι έχω τούρα μένω στους πέντα δροούς. Αλλά τού σας λέω, τ' άφρονε όλος ο κοπίσι στη Σαύρα και άπ ποτήρισε θα τ' αείθετε.

Ο Σπανδωνής συγγραμχός! Τα έπιστολά άποθήματα έταραφρονε μέσα του, και με χρονομία τού θα την έβρισκε και ο Σοφός στο Μπαζέζο, είτε στη νεαρή χροία:

Είθε ή άγαπημένη του άδελφού μου: Έβρισκε τούρα έτσι ποτό του! Και, μετά έχω άνοισει σχετικώς «Καρία μου, διακοφάθε να λάθετε όλην την περιουσία του άδελφού μου, διαδοή ότι έγινε άπ' αυτή. Σας την μεταβίβαζο από τούρα, και σας παρακαλώ, να μου έταραφρονε να πάω με φωτογραφία του άδελφού μου, ότι ένθωον.

Έλεγε με φωτογραφία άπ' το χροιά του άδελφού του, έφελος το χροία της άποθήματις χροίας και έφρονε για τας Άθηναι... Και όπως ο Νικόλαος Σπανδωνής την κοπή έβρισκε μέσα σφιδόν άπένταρος! Είλε δανεισθεί μάλιστα το έξωδο του αείσοδου του άπ στη Σαύρα.

Είλε τη μακία τόν έταραφρόσους. Κάθε φροιά κατασταναίαν και με όλην δούδα, και όλος χροίρα του χωρογράφου. Εκεί και είχε σημαία με χροία της «Προιάς» άφροναν της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης! Ο Νικόλαος Σπανδωνής είχε ιδούσα, μέσα σ' ένα κατινίο αείσοτα, της Δανειστική Βιβλιοθήκη! Ήταν και από η από τις 999 έταραφρόσεις τού είχε σφιδάσει ή φαντασία του.

Γρήγορα όμως κι αυτή έκαίρισε. Όσοι φίλοι του και ότες έφρονε χροιαφρονάτες, δανειζόνταν βιβλία χροίρα μεθοισοφίματα για να διαβάσουν, δεν τα έταραφρονε, γιατί το αείσοτα τόν βιβλίων, τού είχε ίδια δικητόν. Με τούρα πένταρα, φροιά, ή έταραφρόσεις δεν μπορούσε να προκοπή.

Έν τούτοις, ή Βιβλιοθήκη Σπανδωνής είχε γίνει κέντρον όλων τόν παιδιοφρόν, και έβρισκε κανείς εκεί και όφρονε Γαλλίδες, Άγγλίδες, Γερμανίδες, έφρονες από τις όσες ήταν και

άναποφρόσεις έξωον έφρονεφρόν και παιδιοφρόν. Εκεί μέσα έσυνγαζαν όλοι σφιδόν οι δημοσιοφρόροι και λόφρα τόν Αθρών.

Έκει γεννηόταν τούραφρά είδέλλα και φλογοφρά φροές, τούς όποιους όμως έδίαλε ή καταστροφή της έπταρήςρας. Συνέπαι τα διαδύσους της Δανειστική Βιβλιοθήκη; Ήταν να χροίσοσύ τα καλοαυθιλοφροιά τόν Αθρών με τη σφραγίδα του.

Ο Σπανδωνής, χροίς 'έ άποφρονεφθεί, έταραφρονε στη δημοσιοφροαία. Έγραφε σε διάφορες συγγραμμές έφρονεφροές, αλλά και σε προκοπά.

Κατοφρόσε να πάη την άναποφροαία τού έφρονε της Νέας Ύφρονε και με την ιδούτητα αυτή έφρονε στις προκοφροές τόν Βαλκανικόν χροίρα, καίριαντας σφεντεφροές με ρασιλίκι, πολιτικώς, συγγραμχός με ζωής προκοφροίτες.

Όταν έταραφρονε στας Άθηναι, είχε γεμιστο το βαλιτσάκι του από σημαίοσεις και για καλό καιρό άφρονεφρονε στα δικά μας φίλια περιφρονάτες έντοφροές, με το παράδοξο έζιναν το έντελος προκοφροί ύφρος του.

Στο μεταξή, τούσε σαν άληθινός γλεντζές. Ύφρονε τότε σε όλη του την άμια το «Βαριετό» — ένα σφιδόν Παφζάνακο χωροφρονά — στην καρία Κοπίσι εκεί όπου είχε τούρα το μεγάλο ξενοφροιά. Γροιά της όδοφ Στάδιο και πλατείας Κολλοφροαίης.

Στο «Βαριετό» έφροναν κάποτε να τραγοφρόν (και να θηταφροναν) όφρονε γενιάει άπ την Εφροιά. Η εδούτη γενιάει της εποχής και τα χρονοφροαίλαφρα ήταν ξεφροφροαίλαφρα. Έκει μέσα έταραφρόσαν καιθε φροάρε όλοι οι γλεντζέδες της καίρις τάξεως, ή φροαφροές φροίστες, οι δημοσιοφροαί, κτλ.

Ο Σπανδωνής, ταπεινός κελάνος του άποστοφροαίκο αείσο χωροφρονά, είχε εφρονεφθεί δύο φροαφροές: Άγγλίδες — δύο μαζή — ή όσες είχαν και πολλά άλλα θύματα...

Κάθε φροάει κοπίσι, ο Σπανδωνής έβρισκε μεφροαίλοφροές στην εφροφροαία όλη του «Βαριετό», πεφροαίλοφροές σ' ένα όφρονεφροαί τρούφρο, τού ήταν έπισης γ' αυτόν άγαφροαίσομεν, και όπου τόν έταραφροναν κι' ή δύο Άγγλίδες του.

Ο θαμφροές αυτός Αθηναίκοός τέπος έταραφροέσε τις φιλενάδες του, έφρονε ήφρονεφροές τη χροία του από χροία του χωροφροαίκο και, χροίαντας τις καίριες, διάταξε:

— Γαφροή, σφιδάνια!...

Κι' όσην τη νύχτα χροίσοσαν ή άνοφρονεφροές μεφροαίλοφροές σφιδάνιας, και ο Σπανδωνής χροίσοφρονε όλην τόν κόπισι, άφρονεφροές και θηταφρονά. Ο τρούπος αυτός της ζωής θύμας λιγάκι τ' άνοφρονεφροαί φροαί τόν Παφζάνακο χωροφρο, όπου διάφορα χωροφροαίλοφρο ή βαθίζονταν Αφροαίλοφρο φροαίλοφρο τού με τις δ' άφρονεφρο αφροφροές.

Άλλ' ο Σπανδωνής, όφρον χροίρα στίς Ύφρονε είλε, όφρον φροαίλοφροές στην Άφροιά.

Και δεν άφρονε να φρή και την τελευταία του πένταρα. Τότε — στις ήμεφροές τόν έταραφρόσους άφροαίλοφρο — ο Σπανδωνής κατέφρονε σ' ένα χωροφρο αείσοτα στη νεαρή Μηφροαίλοφρο.

Έκει, μία μέρα, ένας φίλος του δημοσιοφροαίκο, τόν έφρονε έφροαίλοφρο στο χροίδο του, να ταρζή το πιστόλι στον χροίρα του. Νικόλαος! τού φρονεσε, η είν' αυτά!

Ποήζουσε, τού άφρονεφροές ο Σπανδωνής, τίποτα έπαι του παρόντος. Συναφροέ με την φροχά έφρονεφροά του χροίδοφ, για κάθε ένδοφροαία... Κάθιρας να φλοσοφροφρονε, και έταραφρονε το πιστόλι στο αείσοτα του.

N. Spandonis

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΟΥ CATULI MENDES

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΡΟΔΟΔΑΦΝΕΣ

Μιά μέρα ο Θησέας μαζί με την 'Ιππολύτη, τη βασίλισσα των 'Αμαζόνων, έβλεπαν τον περσιτικό τουσ σ' ένα δάσος κοντά στην 'Αθήνα. Έξαφνα είδαν γάιτο από μερικά ανήλικιες ροδοδάφνες ένα φάιντο, ο όποιος γαργάλιζε με την άκρη ενός μουσκεμένου κλαδιού τη μέση μιας νύμφης που κοιμήταν ολόγυμνη έπάνω στη χλόη.

— Γιατί αυτός ο μικρός φάιντος, ρώτησε ο Θησέας, γαργάλαει τη μέση της κοιμισμένης νύμφης;

— Χωρίς άλλο, του απάντησε η βασίλισσα των 'Αμαζόνων, γιά να την ευτυχήσει και να την άνοιξη γιά του φηροζήν ερωτικά λόγια.

Μά η νύμφη δέν ξυπνούσε. Μονάχα τα ροδόχρομα ρουθούνια της έπαλλαν άπ' τό γαργάλητό του φάιντου.

Τότε ο φάιντος κατέβηκε σ' ένα άλλο μέσο : Γέμισε με λουλούδια την άγκαλιά του κι έπειτα τ' άνοιξε να πέσουν από ψηλά στο στήθος της κοιμισμένης 'Αμαζονίδα.

Τότε η νύμφη, άρπάζει με τό ζήτη της παραμείρισε τό ανάλαφρο βάρος των λουλουδιών, μα δέν ξυπνεί.

Ο φάιντος βλέποντας ότι και τό κορμό του αυτό δέν είχε πετύχει, άρχισε να χοροπηδά όλογοργά της, σπάζοντας τά κλαδιά των δέντρων κι άνασφαλώνοντας τά φύλλα. Έβλεπε τόσο θύραβο, που νόμιζε κανείς ότι ένα ολόκληρο κοπάδι από μικρούς λίκους μάλλονε μέσ' στους θάμνους.

Μά η νύμφη έξακολουθούσε να κοιμάται και τό σάν από χλόη μάμαρο στήθος της άνενοχαιότανε θύαα με χύμα από γάλα...

Ο φάιντος χιπούσε τώρα τό χέμα του, φωνάζει, τραγουδούσε κι έμειντο τις φωνές των άγρίων ζώων ή των τραγεγφών πουλιών, που τραγουδούσαν μέσ' από γειτονικό των 'Αθηνών δάσος.

Μουγούριζε σάν λιοντάρι, τόσο άγρια, που θα μπορούσε να τρομάξει και τους πιο γενναίους άντρες, και κλαιδούσε σάν άηδών τόσο γλυκά, που θα συγκινούσε και την πιο σκληρή καρδιά.

Μά η νύμφη παρέμενε πάντα άκίνητη στον ύπνο της, σάν ένας κρινός που δέν σπάλισαν τά χιόνια.

Τότε ο μικρός φάιντος άρχισε να κλαίει. Βλέποντας τον ο Θησέας, τον λυπήθηκε και τράβηξε τό άσταματερό σπαθί του, που τόσες φορές είχε κάνει θραύσι στα πέδια των μαζών.

Τό χτύπησε δυνατά πάνω σ' ένα βράχο που βρισκόταν κοντά του κι' ο κρότος άνήχησε τρομερός. Θάλαγε κανείς πώς μια μουσούλια ήρώων και θύνα γυόταν μέσα στα κλαδιά... Η ήχο μάλαστα, άναλόγωντας τον κρότο του σπαθιού, ούρλιαζε σάν ένας πληγωμένος πολεμιστής.

Μά τά βλέφαρα της κοιμισμένης 'Αμαζονίδας ούτε σάλισαν καθόλου. Έξακολουθούσε να κοιμάται, σάν άγαλμα πεσομένο στα χιόνια.

— Δέν ένοιω να ξυπνήσει, είπε τότε η 'Ιππολύτη στό Θησέα. Μόνον έγω ξέρω τι μπορεί να τη σηρώσει άπ' τον ύπνο της. Και, πλησιάζοντας τον, τον φίλησε φηροζά, παθητικά στα χείλη.

Κι νύμφη, άνοιγοντας τον ήχο του φάιντο, ξύπνησε άδούσως. Τόλιξε τά φιλιασμένα χείρα της γάιτο στό λαγύ του μικρού έρωτευμένου φάιντου και τον φίλησε στό στόμα...

ΤΙ ΕΙΝΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ

Ν' άνεβή στο τραίμ και να άνασταλήρη έξαφνα ότι δίλες ή κωριές, που είλε μέσα, έχουν ήλιζία κατά είκοσι χρόνια μεγαλύτερη ή της.

— Νά περσιτά στο δρόμο με τό βέλιμα άφρημένο και ν' άνοιξη έξαφνα έναν διαβάτη να την κοιλιαιεντάρη γιά τά θώραία της μέσα.

— Νά ιδή με παντόφλες μια άντιζήλο της, την όποια ένόμιζε ψηλότερη ής ός τότε.

δεινισσοφαστά, δικασέδαζαν ή έξιλοσοφοσαν ός τό πρωί, άναγγέλοντας τά ποιητικά πως, διηγηρομνοι άσπεία, άνέκδοτα, κλπ.

Τό σπιτάρα ήταν παλαιότατο, τά κεραμίδια του φατάζαν και καιμιά φορά, όταν έλασποδες άπρόσβητη βροχή, οι φίλοι άναγάζονταν ν' άνοίγουν τις θύραειλες τους.

— Μά γιατί δέν βουλιόνατε αυτές τις τρέτες της στέγης ; ρώτησε μια μέρα κάποιος τόν Σπανδονή.

Και ο εύθιμος αυτός σπίνος απάντησε : — Μπάρ, έτσι μπορεί και γάνο αστρονομικές παρατηρήσεις άπ' τό ρορβδάτι μου.

Στό ταπεινό αυτό σπιτάρα της Πλάρας, ο Νικόλαος Σπανδονής έγραψε τό μυθιστορημά του «Η 'Αθήνα μας, που έ χάλασε κοσμο στην έποχή του, και στο όποιο έπαύοναν άρκετάς δυνατές σελίδες.

Ο Νικόλαος Σπανδονής, ο αλησμόνητος αυτός δημοσιογραφικός μας τύπος, πέθανε στα 1913, σε προχωρημένη ήλιζία.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΩΝ

Η έξυπνότερα άπαντήσεις του Τριεβούλετου. Ο Βρούσκας... χειρουργός ! Όπου στέλνει στον άλλο κόσμο κόσμο πλήρη τραυματίων, Η καταδικών τον εις θάνατον. Πώς την γυάστια. Το χρέος του Σχογαν. Η νεκροκατασκευές. Η έξυπνότερες του Κιλιγρζο. Στο Παρίσι. Μια έξυπνη άπάντησις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά φορά ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος, ο έπιταυλοφάνος Εύθιης, ρώτησε τόν γελοιοποιό του, τον περίφημο Τριεβούλετο :

— "Ήθελες, Τριεβούλετε, να ήσουν βασιλεύς κι' έγώ να ήμουν γελοιοποιός σου ;

— "Όχι, όχι ! απάντησε αυτός.

— Πώς, θα ντεσπούνα κάποι βασιλεύς ;

— "Όχι, όχι, δέν θα ντεσπούνα κάποι βασιλεύς, αλλά θα ντεσπούνα κάποι γελοιοποιό μου έναν άνοητό σαν και σένα !..

"Άλλος περίφημος γελοιοποιός ήταν ο Βρούσκας, ο όποιος βρισκόταν στην 'Αγγλία αλή.

Μιά χρονιά ο Βρούσκας άκούσθηκε στο στρατό και παρεβρήθη σε διάφορες μάχες.

Θέλησε τότε να εκτελέσει χρέη νοσοκόμου, αλλά μεταχειρίστηκε με τέτοιον άδειξιότητα τους τραυματίες, ώστε οι περισσότεροί άπ' αυτούς πέθαναν.

Τότε ο βασιλεύς, πρό της γενικής κατακραυγής, αντεκάλεσε στρατιωτικό, στρ όποιο, άφού έξετεθήσαν τά άλλα του έρωσιόζοντος χειρουργού, τον κατεδίωξαν σε θάνατο.

Ματά την έκδοσι της άποφάσεως, έλαβε τό λόγο ο βασιλεύς και ειπε στο γελοιοποιό του :

— Σε άφιστο έλεύθερο να διαλέξεις ο ίδιος τό είδος τού θανάτου σου.

— Πρωτόμω να πέθανω από... γερατιά ! απάντησε ο έξυπνος γελοιοποιός.

Και η εύστοχη αυτή απάντησι συνετέλεσε να του χαριστεί η ζωή.

Ο γελοιοποιός της βασιλείας της 'Αγγλίας Έπιταυλοφάνος, Σχογαν, τις χροστούσε κάποτε πενήτα λίρες και έπειδή δέν είχε να τις πληρώσει, προσποιήθηκε τον κωρδο. Κατόιν άποψη, οι συγγενείς του έτοιμασαν την κηδεία του, τον έθαλαν μέσα σε μια κάσα και πήγαν να τον θάψουν.

Η βασίλισσα που είχε βγει έκείνη την ώρα στον περσιτικό, άπάντησε στο δρόμο την κηδεία και ρώτησε πού είλε πεθάνει. Μόλις έλαβε πός ο κωρδος ήταν ο γελοιοποιός της, έξεβήλασε τη θύλα της κι' ειπε : — Τόν κηριέμο ! Μού χροστούσε πενήτα λίρες, αλλά τώρα που πέταγε, του τις χαρίζω !

Όταν τό άκουσε αυτό ο Σχογαν, πετάχτηκε άέσιος άπ' τό κωρδο φέρετρο, χαρέλασε την βασίλισσα και φωνάζει : — Η γενναιοθώραία σου, Μεγαλειότατη, με... άνάσπησε !..

Ο Κιλιγρζο ήταν γελοιοποιός του βασιλεύς της 'Αγγλίας Κάρολου τού Β', ο όποιος τόν υπερχωριούσε και τον έγυμνε τιμής.

Μιά μέρα ο Κιλιγρζο παρουσιάστηκε μπροστά στο βασιλέα, ντυμένος με στολή προσχωρητοί.

— Τι ντύθηκες έτσι ; τον ρώτησε ο βασιλεύς. Πού θα πιά ;

— Πάω και τ' εύθισαν στην Κόλασι, απάντησε ο γελοιοποιός, και να βρω τόν Κρούβελ. Θα τόν παρακαλώ ν' άνεβή μαζί στη γη και να κωρδηνήσι άόκμα μια φορά αυτή τη χώρα, γιά την όποια κανένας δέν ενδιαφέρεται και κανένας δέν φροντίζει πιά.

Σημειώοντες, ότι ο Κρούβελ ήταν θανάσιμος έλχρός του βασιλεύς, ο όποιος μόλις δέν χωριόταν ήταν από τό θάνατο του κωρδούς ν' άνεβή στο θρόνο. Όπότε, ο Κάρολος δέν θύρασε με τά λόγια τού Κιλιγρζο. Τα έλαβε αναθεός σωθάρως ότι ήσαν και άρχισε να διοικηζή την 'Αγγλία τού σικεατά.

Ο Κιλιγρζο προσεκήλη κάποι άπ' τόν Λουδοβίκο ΙΑ' και πήγε στο Παρίσι, όπου τον έγνε λιμενιστοίτη έπιδοχή. Ο βασιλεύς θέλησε να του δείξει ο ίδιος τό άξιοπεριεργα της πρωτεύουσας. Τόν ήλθε λυπόν μαζί του και άρχισαν τις έπιπεριες τόν Μουσειόν.

Σ' ένα άπ' αυτά έπιπεργα μια είζονη, ή όποια παριστάει τη Σταύρωσι τού Χριστού. Πλάι της δέ ήσαν κοσμησέντες ή είζόνες τού βασιλεύς και τού Πάπα.

Ο γελοιοποιός σπύθηκε κοντά στις δύο αυτές είζόνες, προσποιήθηκε ότι δέν ήξερε πούος παριστάονταν και ρώτησε τόν συνοδό του :

— Μεγαλειότατε, πούος παριστάονταν αυτές ή δύο είζόνες που είλε δεξιά και άριστερά άπ' τόν Έσπαριόμένο ;

— Η μια παριστάει είζονη, απάντησε άνεύποτος ο βασιλεύς, και ή άλλη τόν Πάπα.

— Έγνοούζα, πρόσθεσε τότε ο Κιλιγρζο, ότι ο Χριστός σταυρώθηκε εν μέσω δύο ήλιων, αλλά μού ήσαν άγνωστα μέχρι σήμερα τά όνόματά των δύο αυτών κωρδούζων !..

Κοκκάλο ο βασιλεύς.